

MIESIĘCZNIK HERALDYCZNY

WYDAWANY PRZEZ ODDZIAŁ WARSZ. POLSKIEGO TOW. HERALDYCZNEGO

Nr. 11.

Warszawa, Listopad 1935.

Rok XIV.

WARUNKI PRZEDPŁATY:

Członkowie Polskiego Towarzystwa Heraldycznego, którzy uiszcili roczną wkładkę w wysokości 24 zł., otrzymują bezpłatnie „Miesięcznik” oraz „Rocznik”.
Prenumerata dla nieczłonków na „Miesięcznik” wynosi rocznie w kraju: zł. 18, — zagranicą: zł. 20.

Członkowie Oddz. Lw. winni wpłacać na konto P. K. O. № 153.091, członkowie Oddz. Warsz. oraz nieczłonkowie na konto P. K. O. № 21.621.

Korespondencję i artykuły nadsyłać pod adresem:
Tow. Heraldyczne, Bibl. Ord. Krasieńskich, Okólnik 9.

(W RAZIE PRZEWIDZIANEJ ODPOWIEDZI, ZAŁĄCZYĆ DO LISTU ZNACZEK POCZTOWY).

Treść: Tadeusz Plotowski i Zygmunt Wdowiszewski: Średniowieczne zapiski heraldyczne łączyckie, str. 161.—Edward Taylor: Początki Rożyckich, str. 169.—Sprawozdania i recenzje, str. 171.—Członkowie P. T. H., str. 176.—Komunikat, str. 176.—Résumés, str. 176.

Średniowieczne zapiski heraldyczne łączyckie.

(dok.)

42. Łęczyca, 16 lutego 1490 r. (P.).

Ius decrevit, quod nobilis Albertus de Modlnya¹ filius olim nobilis Joannis Mroczech de ibidem debet se expurgare alias oczyszczyz y spravyz in duabus septimanis ex tribus clenodiis post patrem duobus bonis fide et honore dignis nobilibus hominibus de clenodio ^a Laszaky, de secundo clenodio videlicet post matrem ^b Dolang, similiter duobus bonis hominibus nobilebus ut supra, de tercio clenodio dicto ^c Nalanczy post avam per matrem patris ipsius bonis hominibus nobilebus fide et honore dignis contra nobiles Annam de Slathkovo Mai^d[ori]² de reformatione ipsius consortem nobilis olim Nicolai de Conarzevo³ et Barbaram consors^e nobilis Stanislai de Szmolicze⁴, qui prefati nobiles et homines iurabunt in hec verba: Rotha. Nominando Deum et [sanctam]^d Crucem, quia Albertus prefatus filius verus legitimus^e nobilis olim^f Joannis [Mro]czecz de Modlnya et est de [no]stro clenodio Laszaky et sit de clenodiis j poczal szya p^k dany j pobranyu sluby j urodzyl szya¹ nyevpol-roka vczasz jako od branya¹ sluby et est verus heres et non spurio et hoc ideo, quia pro refo[r]macione^m Anna et Barba[ra]ⁿ in^o verba sibi^p.

Łęczycka gr. Inscr. 7, f. 707 v

^a Litera a przekreślona, ^b Litera a przekreślona, ^c Tak w oryginalu, ^d Miejsce wytarte, ^e Nadpisane legittimus ^f Nadpisane olim, ^g Miejsce wytarte, ^h Miejsce wytarte, ⁱ Litera a przekreślona, ^j Miejsce w tarte na 2 litery, ^k Miejsce wytarte na 1—2 litery, ^l Litera a przekreślona, ^l Litera a przekreślona, ^m Liter w nawiasie brak, ⁿ Liter w nawiasie brak, ^o Dalszy ciąg wytarty, koniec karty, ^p Wpisano na marginesie verba sibi poczem 10 liter nieczytelnych.

¹ pow. łączycki, ws kośc., ² pow. łączycki, par. Gieczno, ³ pow. łączycki, par. Piątek, ⁴ pow. łączycki, par. Grabów.

43. *Łęczyca, 2 marca 1490 r. (W.).*

Terminus nobilibus Alberto de Modlna^a, filio olim nobilis Johannis Mroczek de ibidem expurgacionis iuxta iuris decretum per nobiles Stanislaum de Modlna dictum Jandus et Martinum de Jaschyonka² de clenodio **Lazaky** et nobilem Johannem de Wola³ et Andream de Malynyno⁴ de clenodio **Dolagy**, nobiles Dobrogostium et Paulum de Pyotrovycze de terra Szochaczewiensi de clenodio [Nalan]czy ex una et nobili Anne de [Slath]kowo^b Maiori⁵ et Barbare consorti no[bilis] Nicolai de Smolycze ex altera continuatur ad duas septimanas terminus iuxta rotham ex iure decretam.

Łęczycka gr. Inscr. ks. 7, f. 734, 738.

44. *Łęczyca, 23 listopada 1490 r. (P.).*

Nobilis Albertus de Modlna⁶ filius olim nobilis Joannis Mroczek de ibidem in facie iudicii expurgavit se^c de crimine sibi obiecto tali videlicet, quod ipse sit spurius alias non de legitimo thoro natus, per nobiles Annam de Slathkovo Maiori⁷ consortem olim nobilis Stanislai Conarzewsky et Barbaram consortem nobilis Nicolai de Szmolicze⁸, prout inculpatus erat super eodem crimine in facie iudicii. Quiquidem Albertus honori suo satisfecit iuxta consuetudinem terrestrem videlicet de triplici genealogia nobilitatis sue, post patrem videlicet duobus nobilibus Stanislae de Modlna⁹ et Martino de Jaschyonka¹⁰ fratribus suis patrue libus de armis sive clenodio **Lazanky**, de clenodio vero **Nalancz** avie sue per patrem duobus nobilibus videlicet Dobrogostio de Pyotrovicze¹¹ et Paulo de ibidem fratribus suis, item de armis **Dolangy** matris sue olim nobilis Elizabeth duobus nobilibus videlicet Joanne de Nowska Volya¹² et Andrea de Malinino Maiori¹³ avunculis^d suis. Qui omnes fratres et avunculi^e sui prefati corporalia prestiterunt iuramenta in hec verba: quia ipse Albertus est bonus^f et honestus homo de vero et legitimo thoro natus de^g honestis et nobilibus patre et matre prefatis post suscepcionem copule matrimonialis in tempore nascendi consueto, super quo prefatus Albertus memoriale dedit iudicio^h.

Łęczycka gr. Inscr. 7, f. 717 v. 721.

45. *Łęczyca, (druga połowa XV w.) (P.)*

Expurgacio Idzykowski.

Nobilis Barthossius de Idzykowycze¹⁴ veniens in facie iudicii coram nobis deposuit in querela, quod quidam nobilis Lubyankowsky de terra Cracoviensi¹ in genere nobilitatis sibi derogavisset ipsum ignobilem fore asserendo. Qui quidem Barthossius petiit a nobis sub inferiori quem generis sui nobilitatis originem debuisse ostendere et huiusmodi maculam detergere, nos itaque sibi decrevimus de quatuor armorum clenodiis sui ortum generis fore ostendendum. Cum quoquidem Barthossio venientes nobiles, famosi, ydonei viri nobis non incogniti, videlicet: Petrus et Barthossius de Jassona¹⁵ de armis **Ogony** nuncupatis, cognati fratres de paterna linea necnon Michael et Nicolaus de Dambrowka¹⁶ de armis **Drzewycza** fratres sui de linea awe, videlicet matris sui genitoris ac etiam Martinus^j de Dam-

^a Nadpisane nobilis, ^b Wynika z zap. nr. 42, ^c Przekreślono ac honoris suo satisfecit ^d Tak w oryginalu, ^e Tak w oryginalu, ^f Przekreślono homo, ^g Po wyrazie de nakreślona kreska pionowa, ^h Przekreślono quo visio ius decrevit sibi. ⁱ Przekreślono ipsum ^j Przekreślono et Nicolaus.

¹ pow. łęczycki, wś kośc., ² pow. łęczycki, par. Modlna, ³ jedna z wielu osad w woj. łęcz. ⁴ pow. łęczycki, par. Grochów, ⁵ por. zap. nr. 42, ⁶ por. zap. nr. 43, ⁷ por. zap. nr. 42, ⁸ por. zap. nr. 43, ⁹ por. zap. nr. 43, ¹⁰ por. zap. nr. 43, ¹¹ pow. sochaczewski, par. Chruslin, ¹² pow. łęczycki, par. Nowe, ¹³ por. zap. nr. 43, ¹⁴ pow. łęczycki, par. Domaniew, ¹⁵ pow. łęczycki, par. ? ¹⁶ pow., sieradzki, par. ?

browka et Nicolaus de Jassona de armis **Orla**, fratres sui de linea matris eius necnon et Alberthus et Clemens de Drwalewo¹ de armis **Dolywa** fratres sui de linea awe videlicet genitrice matris eius, qui omnes prestito iuramento signo sancte Crucis corporaliter tacto confirmaverunt et fatebantur ipsum Barthossium esse fratrem et cognatum ipsorum, verum nobilem ab utraque parte laudabiliter procreatum. Post quamquidem expurgacionem et ortus sui enodacionem ipse Barthossius peciit a nobis testimonialem litteram huiusmodi fidem suam detergentem, cuius petitionibus tanquam iustis et rationi consonis acclinati sibi huiusmodi litteram sigillo nostro communitam scribi procuravimus, presentibus nobilibus Johanne de Idzykowycze, Johanne de Szdzychowo², Johanne de Gyagnyathky³, Thoma de Gusyna⁴, Nicolao de Sklothy⁵.
Łęczycka gr. Inscr. ks. 1, f. 446 v.

Indeks osób i miejscowości.

(Liczby oznaczają numery zapissek; c. = córka, h. = herb, m. = matka, s. = syn, w. = wdowa, ż. = żona).

Adam 33	Byelskj ob. Strzegocin
Agnieszka ob. Leszcze	Caczka Mikołaj h. Rola 36.
Albus ob. Jarochoŵ	Chlebów (Chlebowo), Grzymek 5.
Andrzej zw. Cholewa h. Cholewa 10	Chodecz, Maciej 29
Anna, w. po Janie z Gieczna 38	Chodów (Chodowo, Chodovo), Maciej
Bedlenskj Jan h. Rola 36	h. Jelita 20, Mikołaj Człowec 1
Bednary, Mroczek 20	Chorki, Mikołaj h. Ogończyk 39, Stanisław h. Ogończyk 39
Bielice (Belicze, Byelicze), Jakób 18,	Chrzanów ob. Ojrzanów
Mikołaj h. Kuczaba 27, Stanisław	Ciechanów, sędzia ob. Czyrnicze
h. Kuczaba 27, Wojciech 1.	Cluczkoćzin, Gyeralczyk 27
Bielawy (Byelawi, Byelavy) Jachna 4,	Cortizan Jan 36
Jan h. Łazęki podstoli łęczycki 41,	Cozel Pełka 34
Mikołaj h. Łazęki miles 41, Stach-	Cozelskj ob. Szodowa
na 4, Wojciech podczaszy łęczyc-	Cromyschewycze, Krystyn kasztelan włoc-
ki 36.	ławski 36
Blesus Jan komornik 13	Cuczenski Piotr ob. Piątek
Błonie (Blone), wójt ob. Malinin	Czepów (Czepowo) Mikołaj 7
Boguszyce (Boguschycze), Mikołaj h.	Czeszowsky Łazanka 14
Ogończyk 40	Czarnina, Mściszek (Msciszchek) h. Trą-
Bolesta ob. Wyszogród	by 17
Borów (Borowo), Bernard h. Lubrza 39,	Czyrnicze (Czyrnyce), Jakób h. Lubicz
Marcin h. Lubrza 39	sędzia ciechanowski 20
Borzysławice (Borzislawicze), Pietrasz h.	Dąbrowa (Dambrowa), ob. Zieleniew
Ogończyk 19	Dąbrówka (Dambrowka), Jasiek h. Orla
Brześć kujawski, chorąży ob. Wola, ko-	22, Marcin h. Orla 45, Michał h.
mornik ob. Radeczsky, wojewoda	Drzewica 45, Mikołaj h. Drzewica
ob. Oporów	45, Mikołaj h. Orla 22
Byalki ob. Gledzianów	

¹ pow. łęczycki, par. Domaniew. ² pow. łęczycki, par. Katow. ³ pow. orłowski, par. Łęki.

⁴ pow. sieradzki, par. Grodzisko. ⁵ pow. łęczycki, par. Nowe.

Dembowa Góra (Dambowagora), Lip Klemens h. Doliwa 36, Maciej, Mścigniew i Tomasz h. Doliwa 36
 Dobrzelin (Dobrzelino), Mikołaj i Wojciech h. Doliwa 36
 Dobrzelinskj Mikołaj h. Doliwa 36
 Domaników (Domanikowo), Pietrasz Jawczachowicz 8, Skarbek 29
 Domaradzyn (Domaradzino), Pęclaw (Panczslaus) 12
 Drwalew (Drwalewo), Klemens h. Doliwa 45, Wojciech h. Doliwa 45
 Dzierżąna (Dzczasna), Dobiesław komornik podkomorski 40
 Dzierzbice (Dzirbicze), Mikołaj 11
 Gagowy (Gagow), Jan h. Doliwa 36
 Gawronszky Jan 26
 Gawronskj, Jan h. Rola 36
 Gawrony (Gawroni), Jan s. Klemensa h. Rola 36
 Gągolina (Gangolina), Derśław 20, Jan 20
 Gieczno (Gyecno), Stanisław s. Jana h. Łazęki 38, ob. Anna
 Glandzanowskj Wojciech z Parzęczewa miecznik łęczycki 41
 Gledzianów (Głodzanowo), Byalki bracia rodzeni h. Rola 36
 Glinnik (Glynik), Jakób 40
 Glogye, Piotr h. Awdaniec 36
 Golbice (Golbicze), Jan zw. Szydło s. Wisława 8
 Golendzkie (Golandsko), Jan 16, 19
 Góra (Gora), Woczechwsky Maciej h. Ostoja 33
 Gosławice (Goslavicze, Gossłaucze), Jan, Przecław i Sadek h. Doliwa 36, Jan h. Doliwa podkoniuszy ziemi łęczyckiej 41, Paszek Jan h. Doliwa 36, Przecław h. Nagody 17, Tomek 6
 Gostynin, kasztelan ob. Kutno, Życk, podkomorzy Pietrasz 14, ob. Ostrowy, podsędek ob. Szczawin
 Goszczynno (Goszczyno), Świętosław h. Ogończyk 33
 Grabów (Grabowo), Dadźbóg h. Ogończyk podłowczy łęczycki 20, 21,

Mikołaj h. Ogończyk skarbnik łęczycki 20
 Grambeczsky Bogusław 14
 Grochów (Grochowo), Mikołaj h. Kuczaba 34
 Grzybów (Grzibowo), Jakusz h. Lubicz 16, 19, Trethka Tomasz h. Doliwa 36, Wincenty h. Doliwa 36
 Guminy (Gumino), Sadło h. Rola 36
 Gusin (Gusyna), Tomasz 45
 Gyeralczky ob. Cluczkoczin
 Idzikowice (Idzicouicze, Idzykowicze), Bartosz h. Ogończyk 45, Jan 45, Stanisław 21
 Idzykowski ob. Idzikowice
 Inowódź (Ynowlocz), wójt Mikołaj h. Ostoja 33
 Iwiczna (Ywiczna), Gotard h. Kuczaba 34, Marmicza 1
 Jackowice (Iaczkowicze), Stanisław 15
 Jagniątki (Gyagnyathky, Jagnothky), Jan 45, Mikołaj 4
 Jakób (z Sienna) biskup włocławski 36
 Jakszon ob. Żelazna
 Jandus ob. Modlna
 Jankowice (Iankowycze) Grzegorz 35, Klara ż. Grzegorza 35
 Janków (Jancow), Florjan h. Ogończyk 33
 Jarochoń (Jarochowo), Ninota h. Lubicz 17, Tomek Albus h. Lubicz 17
 Jasionka (Jaschyonka), Marcin h. Łazęki 43, 44
 Jasionna (Iassona, Jashyona), Bartosz h. Ogończyk 45, Mikołaj burgrabia łęczycki 20, Mikołaj h. Orla 45, Piotr h. Ogończyk 45
 Jawczachowicz ob. Domaników
 Kalen (Calen), Janusz h. Ostoja 33
 Kamocin (Camoczino), Mikołaj h. Lubrza 39
 Kanigowo (Canigovo), Piotr h. Lubicz podsędek zawkrzeński 20
 Kathouicz Krzesław 17
 Kazimierz Wielki król Polski 5
 Kiki (Kyky), Andrzej i Piotr 34
 Kłoski (Closky), Treborius 6

Kołomja (Colomya), Mikołaj i Wincenty h. Doliwa 36
 Kołoszyn (Coloschino), Tomasz 32
 Komasyce (Komaszicze), Grzymek 9, 10
 Konarski Jan ob. Narty
 konarski (łęczycki) kasztelan ob. Szamów
 Koniecpol (Coneczpole), (Jakób) wojewoda (sieradzki) 7
 Kosłowsky Mikołaj 14
 Kostnino, Schischka Maciej h. Lubicz 16
 Kraków, kasztelan (Jan z Czyżowa) 34
 Krępa (Crampe), Jan 31
 Krzewo (Crzevo), Lukowsky Jan 41
 Krzyżanów (Crzyzanovo), Franek 20
 Ktersky Andrzej 22
 Kuchary (Cuchari), Zygmunt h. Rola 36
 Kurozwęki (Curozwanky), Mikołaj kasztelan sieradzki 41
 Kutno (Cuthno), Andrzej kasztelan gostyński 41, Mikołaj wojewoda łęczycki 36
 Lasocki (Lasszoczsky, Lasszothsky), Michał starosta łęczycki 38, prokurator 34
 Lekowo, Sziszka Maciej h. Lubicz 19
 Leszcze (Lescze), Agnieszka h. Szreniawa m. Mikołaja wójta łęczyckiego 41, Michał h. Prawdzic ojciec (?) Mikołaja wójta łęczyckiego 41, Mikołaj wójt łęczycki 41
 Leszno (Leschno), Rafał marszałek nadworny i starosta łęczycki 41
 Lip ob. Dembowa Góra
 Lubyankowsky de terra cracoviensi 45
 Lukowsky ob. Krzewo
 Łąkoszyn (Lacoschin), Jan h. Rola cześnik łęczycki 36
 Łęczyca, burgrabia ob. Jasionna, Pruski, Szamowski
 cześnik ob. Łąkoszyn, Woźniki
 kasztelan ob. Sobota, Wroczyń
 łowczy większy ob. Stoki, Straszaków
 miecznik ob. Glandzanowskj, Wróblew
 podczaszy ob. Bielawy
 podkomorzy ob. Malski, Woźniki

podkoniuszy ob. Gosławice
 podłowczy ob. Grabów, Piekary, Stanisław h. Nagody 17
 podsądek ziemski (Andrzej z Wróblewa) 34
 podstoli ob. Bielawy
 sędzia ziemski (Tomasz z Soboty) 34
 skarbnik ob. Grabów
 starosta ob. Lasocki, Leszno, Malski
 stolnik Trojan 7
 wojewoda ob. Kutno
 wojski Paweł 7
 wójt ob. Leszcze
 woźny ob. Parzęczew
 Łubki (Lubek), Jakób marszałek ks. mazowieckiego 36
 Łyczki (Liczky), Jan h. Cholewa 27
 Malinin (Malynyno, Malinino, de Malinino Maiori), Andrzej h. Dołęga 43, 44, Bogumił 1, Miczek h. Cholewa 27, Paweł h. Cholewa wójt z Błonia 9, 10, 27
 Malischicze, Marcisz h. Godziemba 34
 Malski (Malsky) Wojciech podkomorzy i starosta generalny łęczycki 20
 Marszewo, Mikołaj 20
 Matisowky, Wacław h. Trąby 17
 Mazew (Mazowo), wójt Mikołaj 35.
 Mazowsze (Mozowya) 33, marszałek ob. Łubki
 Michałowice (Michalouicze), Wojciech h. Wieniawa 10
 Michałowski Wojciech 9
 Międzyrzecz (Myedzyrzecz), Jan h. Pobóg s. Mikołaja wójta z Międzyrzecza 37
 Miroszewice (Miroscheuicze), Stanisław 7
 Miszewo (Mischewo), Wojciech h. Lubicz podstoli płocki 16
 Modlna (Modlnya), Stanisław zw. Jan-dus h. Łazęki 38 43 44 Wojciech s. Jana Mrocza (Mroczech) h. Łazęki 42, 43, 44
 Myenczicz ob. Pisarzewice
 Myszthal 40
 Nagórki (Nagorky), Mikołaj 14
 Narty, Konarski Jan h. Doliwa 36.

Nędzrzew (Nadzerzewo), Puczek Mikołaj
h. Rola 36
Niegłoszew (Neglossowo), Bogusław 11,
Walter 1
Nowe, Pełka 28
Nowe Miasto, Grot wojewoda rawski 36
Ocice (Oczicze), Gosław 11, 13
Odechów (Odochowo), Pełka 2
Ogrodzieniec (Ogrodenycz), Przecław 34
Ojrzanów (Orzanowo), Stanisław h. Ju-
nosza 24, 25
Omexa ob. Zalesie
Oporów, Jan wojewoda brzesko-kujaw-
ski 41
Oporów Mały (de Minori Opporowo),
Stanisław h. Rola 36
Orłów (Orlowo), Dadźbóg h. Junosza
24, 25, Jan h. Junosza 24, 25, Jan
Mikołaj h. Doliwa 36, Ziemak h.
Junosza 24, 25
Orzeszków (Orzeschky) ob. Boguszyce
Osno (Osszno), Piotr h. Rola 28
Ostoja (Ostogye), Dziewierz h. Jelita 22
Ostrowy, Piotr h. Doliwa podkomorzy
gostyński 36
Osuchów (Osszuchowo), Krystyn kasz-
telan rawski 36
Parchowo (Parchawa), Budko 2
Parzęczew (Parzynczevo, Parzinczewo),
Adam h. Rola 36, Piotr woźny ziemi
łęczyckiej 41, ob. Glandzanowski
Pasek (Paszek) ob. Gosławice
Piaski (Pyasky), Pietrasz 11
Piątek (Panthek), Cuczenski Piotr h. Je-
lita 22
Piekary (Pyekary), Jan h. Rola pod-
łowczy łęczycki 31
Pieskowski (Peskowsky) Jan 14
Piotr Woycziconis h. Trąby 17.
Piotrowice (Pyotrouicze, Pyotrovicze,
Pyotrovycze), Dobrogost h. Nałęcz
43, 44, Klemens h. Nałęcz 22,
Paweł h. Nałęcz 43, 44, Przecław
h. Nałęcz 22
Pisarzewice, Filip Myenczicz h. Wie-
niawa 9, 10

Plecka Dąbrowa (Pleczska Dambrowa,
Pleczska Dambrowa), Jan h. Do-
liwa 36, Wincenty h. Doliwa 41
Płock, podstoli Wojciech h. Lubicz 19,
ob. Miszewo, stolnik Pietrasz 14
Płocki Jan, ob. Szczawin
Pniewo (Pnyewo), Andrzej h. Ślepo-
wron 34, Jan h. Ślepowron 34
Podczachy, Adam 11
Pokrzywnica (Pokrzywnicza), Jakób h.
Grzymała 33
Polska, marszałek koronny ob. Leszno
Ponętów (Ponothowo), Andrzej 3, Helena
c. Andrzeja w. 3,7
Porzyczsky Jakób 33
Prusskj Jan h. Prawdzic kasztelan raw-
ski 41
Pruski (Prusky), Maciej burgrabia łę-
czycki 37
Przykuty (Przykuthya), Stanisław h. Do-
liwa 36
Psary, Helszka w. po Janie 12, Jan 37,
ob. Szulky
Puczek ob. Nędzrzew
Radecki (Radczyksky) Trojan h. Pomian
komornik brzesko-kujawski 18
Rakowiec, Zychelski Jan h. Rola 36
Rakowieczskij ob. Rakowiec
Raków, Wojciech h. Doliwa 36
Rawa, kasztelan ob. Osuchów, Prusskj,
sędzia ob. Szithkowski, wojewoda
ob. Nowe Miasto
Rostów (Roschtovo), Bartłomiej 20
Różyce (Rosdzicze), komornik podko-
morski 34
Sarnów (Sarnowo), Adam 32
Sągródź (Sangrocz, Sangrodz), Jan 24,
25, Janusz 24, 25
Schpyerz Jakób i Jan h. Doliwa 36
Sieradz, kasztelan ob. Kurozwęki, woje-
woda ob. Koniecpol
Skłóty (Sklothy), Mikołaj 45
Skoszewy (Skoschewy), Mikołaj 4
Skotniki (Skothniki), Wojciech h. Aw-
daniec 33
Skrzeszewy (Skrzyschowo) 36
Słomków (Słonkowo), Jan h. Rogala 16,

- 19, Krzystek (Crzistek) h. Rogala 19
- Słońsk, kasztelan ob. Śleszyn
- Smilszewicz ob. Wąsosze
- Smolice (Smolycze, Szmolicze), Barbara ż. Mikołaja 43, 44, Barbara ż. Stanisława (?) 42
- Sobota, Filip h. Doliwa s. Tomasza kasztelana łączyckiego 36, Tomasz h. Doliwa kasztelan łączycki 36
- Sówki (Sowki), Stanisław 3
- Stanisław sługa Tomasza ze Śleszyna kasztelana słońskiego 36
- Starzyny (Starzini), Klemens (Climonth) 1
- Stoki, Jan łowczy większy łączycki 36
- Straszków (Straschkovo), Stanisław h. Jelita łowczy większy łączycki 20
- Strzegocin, Byelskj Mikołaj h. Rola 36
- Szamowski Jan burgrabia łączycki 20, prz. 5
- Szamów (Schamovo), Jan kasztelan konarski (łączycki) 41
- Szczawin (Szczavino), Mikołaj h. Prawdzic podsędek gostyński 41, Płocki Jan h. Doliwa 36
- Szczegły (Szczepli), Wojciech 1
- Szegłothy, Adam h. Grzymała 33
- Szeliga 23
- Sziszka ob. Lekowo
- Szithkowski Wojciech h. Rola sędzia rawski 36
- Szodowa, Cozelskj Pełka h. Rola 36
- Szubsk (Szubsko), Mikołaj h. Ogończyk 19
- Szulky Jan i Wojciech wójtowie z Psar h. Doliwa 36
- Szydłów (Sydlowo), Piotr 26
- Ślasków (de Slathkovo Maiori, de Slathkowo Maiori), Anna 43, Anna w. po Stanisławie Konarzewskim h. Łazęki 44, Anna w. po Mikołaju (?) z Konarzewa 42
- Śleszyn (Slessino, Zleschino), Dorota h. Doliwa c. Tomasza, w. po Janie z Żychlina 36, Franko h. Rola 36, Tomasz h. Doliwa kasztelan słoński 36, Tomasz s. Tomasza kasztelana słońskiego 36
- Świątosławice (Szwanthoslawicze), Świątosław Ogon 30
- Topola (Thopolya), Piotr h. Śreniawa 41
- Trethka ob. Grzybów
- Tymienica (Tymyenicza, Tymenicza), Maciej h. Niałki 10, Wojciech h. Niałki 9, 10
- Vithaliszeuicze ob. Witaszewice
- Wanglerz Andrzej h. Godziemba 27
- Wąsosze (Wososche), Smilszewicz Mikołaj 5
- Węgry (Hungaria) 31
- Wierzyki (Wyerzeyki), Mikołaj 39
- Witaszewice (Vitaliszeuicze), Grzegorz 2
- Witkowice (Withkowicze), Paweł h. Rola 31
- Witkowice Małe (de Withowicze Minory), Stefan h. Jezierza 31
- Witkowice Wielkie (de Withkowicze Maiory), Waclaw h. Jezierza 31
- Włocławek, biskup ob. Jakób, kasztelan ob. Cromyschewycze
- Woczechwuszky Maciej ob. Góra
- Wojszyce, Mikołaj h. Dołęga 15
- Wola, Andrzej chorąży brzesko-kujawski h. Doliwa 36, Jan h. Dołęga 43, Jan h. Rola 36
- Wola Nowska (Nowska Volya), Jan h. Dołęga 44
- Wolski Andrzej h. Doliwa chorąży brzesko-kujawski 36
- Woźniki (Voznyky), Adam cześnik łączycki 41, Jan podkomorzy łączycki 41
- Wroczyny (Wroczeni), Andrzej kasztelan łączycki 41, Pietrasz 7, 20
- Wróblew, Andrzej miecznik łączycki 20
- Wysoka (Wisoka, Wissoka), Jakób i Stanisław bracia rodzeni h. Godziemba 31, Jan Kyczka h. Godziemba 27, Mikel 11, Paweł 11
- Wyszogród, sędzia Bolesta 14
- Zakrzew (Zaczewo), Jan 4, Jan h. Jelita 22
- Zalesie, Omexa Jakób h. Rola 36
- Zawkrze, podsędek ob. Kanigowo
- Zbiewiec (Szthpyewecz), Stanisław 30, wójt Świątosław 30

Zdrzychów (Szdzychowo), Jan 45
 Zichino, Jan 20
 Zieleniew (Zelenyewo), Mikołaj h. Po-
 bóg 39, Paweł h. Pobóg 39
 Ziemak brat Pawła wojskiego łączyckie-
 go 7
 Zychelska 36

Zychelski Jan ob. Rakowiec
 Żelazna (Szelazna), Pietrasz s. Jakszona
 h. Wieniawa 10
 Żychlin (Szychlino), Dorota ob. Śleszyn,
 Mikołaj h. Rola 31
 Życk (Zyczko), Adam h. Junosza kasz-
 telan gostyński 24, 25

Wykaz rodów i herbów.

Awdaniec, Abdank (de clenodio Awdan-
 cow, Hawdanczow) 33,37
 Bielina (Byeliny) 25
 Cholewa (Cholewy) 10,27
 Doliwa (Dolywa, de armis Dolivy) 36,
 41, 45
 Dołęga (Dolang, Dolagy, Dolangy) 15,
 42, 43, 44
 Drzewica (Drzewycza) 45
 Godziemba (Godzaby, Godzamba, qui
 deferunt in clipeo pinum arborem)
 27, 31, 34
 Grzymała (de armis Grzymaly) 38
 Jastrzębiec (de clenodio Jastrzampczy)
 czyli Łazęki, 41
 Jelita (de clenodio Yelitow, Gyelitha)
 20, 22, ob. Nagody
 Jezierza, Jeziora (Jeszora... qui deferunt
 in clipeo falkonem in cruce seden-
 tem) 31
 Junosza (de genere Junoszany), 25
 Kuczaba (Cuczaby) 27, 34, 40
 Lubicz (de clenodio Luby... de signo
 duo cruces cum babato, babatum
 cum una cruce in medio babati et
 alia supra babatum in clipeo defe-
 rencium) 16, 17, 19, 20
 Lubrza 39

Łazęki (Łazaky, Łaszaky, Łazanky) czyli
 Jastrzębiec 41, 42, 44
 Nagody (de clenodio Nagodow) zawoła-
 nie h. Jelita 17
 Nałęcz (Nalanecz, de clenodio Nalaneczy)
 22, 42, 43, 44
 Niałki (geneologie Nalkow) 10
 Ogończyk (de clenodio Ogonow, de ar-
 mis Ogony) 19, 20, 37, 39, 40, 45
 Orla (de clenodio Orlye) 22, 45
 Ostoja (Ostoya) 33
 Pobóg (de clenodio Pobogow) 37, 39, 40
 Pomian (geneologie Pomyanow) 18
 Prawdzic (de clenodio Prawdziczy) 41
 Rogala (de clenodio Rogalye, Rogalya)
 16, 19
 Rola (de clenodio Roliczy, clenodium
 Rolitarum, Role, qui in clipeo defe-
 runt unam rosam cum tribus sica-
 turis aratralibus vulgariter trzy
 croye, quorum proclamacio Rola)
 28, 31, 36
 Szreniawa (de clenodio Shrzenyawy) 41
 Ślepowron (Ślepowrony) 34
 Topór (de armis Thoporj) 38
 Trąby (Tramby) 17
 Wieniawa (Wyenawa pro signo caput
 bubali deferentes) 10

Dostrzeżone omyłki w wydrukowanych zapiskach:

Str.:	Zap.:	Wiersz:	Prz.:	Zamlast:	Winno być:
114	2	2		opuszczono przy Parchawa prz.	<i>pow. brzeski, par. Przypust</i>
114	4	2	6	<i>pow. brzeziński</i>	<i>pow. brzeziński, ws kośc.</i>
114	5	2		opuszczono przy Chlebowo prz.	<i>pow. radziejowski, par. Sadlno</i>
114	7	6		<i>sex septimanas ad..</i>	<i>sex septimanas ad ..¹</i>
115	9	3		opuszczono przy Pisarzewicze prz.	<i>osada nieznaną</i>
115	11	3	15	<i>pow. łączycki</i>	<i>pow. łączycki, ws kośc.</i>
116			4	<i>Kedlno</i>	<i>Bedlno</i>
116			12	<i>nieznan</i>	<i>nieznaną</i>
116			13	<i>pow</i>	<i>pow</i>
117	19	1		<i>Sziszka[a]</i>	<i>Sziszka [a]</i>
118	22		10	<i>pow. orłowski</i>	<i>pow. orłowski, par. Bakowo</i>
119	25	2	1	<i>pow. gostyński</i>	<i>pow. gostyński, ws kośc.</i>
131	33	1		<i>de Gora Woczechwsky²</i>	<i>de Gora² Woczechwsky</i>
131			g	<i>przekreśl no</i>	<i>przekreślono</i>
132	36	23		<i>duos germanose</i>	<i>duos germanose</i>
133	36	15		<i>locati</i>	<i>locati</i>
147	41	ostatni		<i>Reylavy</i>	<i>Byelavy</i>
148	41		b	<i>Deum sanctam Crucem</i>	<i>Deum et sanctam Crucem</i>

Początki Rożyckich.

(c. d.)

IV. Rożyce Sulimowe.

Jakśmy wspominali na wstępie, pierwotnymi dziedzicami Rozdzic, przynajmniej w XIV w., byli Sulimowie, rozdzieleni w końcu tego wieku już na dwie rodziny, siedzące na Rozdzicach Sulimowych i Trojanowych.

Do rodziny z R. Sulimowych zaliczyć należy, zdaje się, Jana, podsędka łączyckiego, występującego w 1389 r.⁵⁵, oraz Jaczka z Rozdzic, występującego w 1387 r.⁵⁶ Należą tu też zapewne Gotard de Sulima, mający sprawę w 1444 r. z Maciejem z R. (Trojanowych)⁵⁷, oraz Jakób z R., który w 1436 r. kwituje Piotra Cieszkowskiego z odbioru 8 grzywien za Cieszkowo i następnie w imieniu swej siostry niedzielnej, Katarzyny, zeznaje, że Stefan, Piotr i Humbert z Cieszkowa zaspokoili ją w sprawach, o które byli pozwani⁵⁸.

W najstarszych księgach łączyckich występuje też w różnych drobnych sprawach w latach 1386—1399 Sulim v. Sulima z Rozdzic⁵⁹. M. in. świadczy on wraz z Nackiem z R. (Trojanowych), pewnym Sulimczykiem, w 1392 r. Pietraszowi z Pomor przy wywodzie szlachectwa w trzeciej parze świadków, a więc z rodu babki ojczystej. W 1398 r. prawuje się z Dobkiem z R. (Trojanowych)⁶⁰.

Syn jego, Mikołaj z R., zwany najczęściej Nicolaus Sulimae lub Sulimowicz, ma sprawy w Łęczycy i Orłowie w r. 1392, 1407 i 1408⁶¹. W 1404 r. ma sprawę o pobicie Mikołaja, syna Wszebora, z R. (Fryjowych). W 1423 r. zeznaje, że jest dłużny 25 grzywien zięciowi swemu, Janowi z Wałów. W 1424 r. wraz z Wojciechem, łowczym mniejszym łączyckim, przeprowadza działły między potomstwem Dobka, Trojana i Nacka z R. (Trojanowych) i ręczy za dotrzymanie działów przez Włodka i Jana, synów Dobka⁶².

Oprócz wyżej wspomnianej córki, Janowej z Wałów, miał Mikołaj także syna Jana, zwanego najczęściej Sulimą albo Sulimowiczem. W 1426 r. oprowił on żonę swej, Annie, grzywien 50 posagu i 30 wiana na trzeciej części swych posiadłości w R. W 1432 r. zeznaje dług Pełce z R. (Żmijowych); w 1437 r. ma sprawę z Mikołajem Rostowskim z R., któremu w 1444 r. przyznaje też pewien dług. W 1453 r. Anna, już wdowa, z synem Piotrem, daje zięciowi swemu, Janowi z Jackowa, w miejsce posagu zastaw na 3 łanach osiadłych w R., a to za zgodą brata swego, Mikołaja z Podłazia Podlańskiego⁶³. Druga córka, Elżbieta, była zamężna za Stanisławem z Rąkczyna alias z Rozdzic. W 1462 r., już wdową, wraz z bratem rodzonym Piotrem zeznaje ona dług Marcinowi Matołowi z R., a w 1481 r. brat Piotr oddaje jej w zastaw 2½ łany w R. Suliminach. Dziećmi jej byli: Tomasz, wymieniony w 1476 r., oraz Jan i Jadwiga, wymienieni w 1481 r.⁶⁴. Musiały one wcześniej umrzeć, lub wyemigrować, bo posiadłości ich w R. należą już w 1484 r. do potomstwa Piotra Sulimy.

⁵⁵ Pawliński, Księgi sąd. łączyckie I 1225. ⁵⁶ Ibid. I 634. ⁵⁷ Terr. Lanc. 11 f. 650. ⁵⁸ Terr. Lanc. 10 f. 467, 528 v. ⁵⁹ Pawliński, op. c., I 40, 2349, 3518, 3741, 4396, 4439; II 3862, 5637, 5966, 5984, 6104. ⁶⁰ Terr. Lanc. 4 f. 374. ⁶¹ Pawliński, op. c., II 1312, 1589, 4059. ⁶² Terr. Lanc. 4 f. 846; 7 f. 31 v, 168. ⁶³ Terr. Lanc. 8 f. 201; 10 f. 187 v; 11 f. 78, 678; 13 f. 20 v. ⁶⁴ RCL. 1 f. 54; 4 f. 150 v, 474 v; 6 f. 174 v.

Prócz Piotra synem Jana Sulimowicza był także Jan Jasiak, wspomniany w 1476 r. wraz z Piotrem jako stryj (!) Tomasza, syna Stanisława z R., gdy tenże kwituje Mikołaja z Woźnik. Zdaje się, że córka jego wyszła za mąż za Wojciecha Glińskiego, który w 1494 r. wraz z Tomaszem z Gusina przeprowadza działy między potomstwem Piotra Sulimy, syn zaś jego, Jan Gliński z Rożyc Sulimowych, w 1532 r. zastawia cały swój dział w R. Stanisławowi Miroszewskiemu alias Rożyckiemu.

Wspomniany już drugi syn Jana Sulimowicza, Piotr Sulima z Rozdzic, występuje, jak zaznaczono wyżej, w 1453 r. wraz z matką, Anną Podlańską. W 1462 r. zabezpiecza żonie swej Agnieszce grzywien 100 posagu i wiana na połowie swych posiadłości i zeznaje z siostrą Elżbietą dług Marcinowi Matołowi z R. W 1473 r. zastawia półanek roli u Jana, syna Jakusza z R. Fryjowych. W 1476 r. występuje z Janem Jasiakiem jako stryj (!) Tomasza, syna Stanisława z R., ręczy też za Jana Fryja z R. przy sprzedaży przezeń dziedzictwa. W 1477 r. ma sprawy z ks. Wojciechem Borszyńskim, plebanem w Grodzisku. W 1479 r. w związku z pozwami oznajmia w sądzie, że Stanisław z R. nie ma tam żadnych posiadłości. W 1481 r. Marcin Matoł z R. oddaje trzymane w zastawie od Piotra półanek w zastaw ks. Janowi z R. (Trojanowych) jako propinquitas tegoż, a Piotr oddaje siostrze Elżbiecie w zastaw 2½ łany. W 1483 r. już nie żyje⁶⁵. Dzieci pozostawił następujące:

1) Katarzyna, zamężna za Tomaszem z Gusina, w 1483 r. za zgodą brata Jakóba z R. zapisuje dług Adamowi z Woźnik, cześnikowi łączyckiemu. Jej mąż w 1494 r. przeprowadza działy między Janem i Jakóbem, synami Sulimy z Rozdzic⁶⁶.

2) Jakób Sulima z R. występuje w 1483 r. jako brat Katarzyny, w 1494 r. dzieli się z bratem Janem, a w 1528 r. sprzedaje całe swe dziedzictwo, czyli połowę wsi Rożyc Sulimowe, Stanisławowi Miroszewskiemu za 108 grzywien⁶⁷. Widocznie wyniósł się w inne strony.

Natomiast Rożyckim zaczyna się nazywać ów Stanisław Miroszewski, który musiał być żonaty z jakąś dziedziczką z Rożyc Trojanowych (zapewne siostrą Marcina Kolano Kustrzyckiego v. Rożyckiego), bo syn jego ma posiadłości ojczyste i macierzyste także w R. Trojanowych. W 1530 r. jako już Stanisław Rożycki z R. Sulimowych darowuje on cały swój dział w R. Sul. synowi swemu, Pawłowi, a w 1532 r. wziął w zastaw za 30 grzywien dział w R. Sul. Jana Glińskiego, o którym wyżej była mowa⁶⁸. Zaś Paweł Rożycki z R. Sul., wyraźnie nazwany synem nieb. Stanisława Miroszewskiego, a przezywany Kidalą, w 1542 r. wziął w zastaw za 22 grzywiny od Jana Rożyckiego z R. Sul. (Kieпка) pół łanu opustoszałego w R. Sul. i tegoż dnia sprzedał swe posiadłości ojczyste i macierzyste w R. Trojanowych za 26 grzywien Janowi Bolkowskiemu, przyczem żona jego Anna, zapewne córka Jana z R. Sul., przeniosła na nabywcę swą oprawę za zgodą brata swego, Jana Kieпка Rożyckiego. Natomiast w 1553 r. Paweł kupił od swego bratanka, Szymona Rożyckiego z R. Sul., syna nieb. Aleksego, wszystkie jego posiadłości w R. Sulimowych i Trojanowych za 100 grzywien, a w 1562 i 1565 r. kupił i wziął w zastaw grunty w R. Trojanowych od Wawrzyńca i Andrzeja Kolanków Rożyckich z R. Troj.⁶⁹. Synowie Pawła, Rożycy, przezywani Kidalczykami, byli następujący:

⁶⁵ RCL. 1 f. 4, 54; 3 f. 386; 4 f. 150 v, 165, 474 v; 6 f. 7, 58 v, 130, 174 v; Terr. Lanc. 14 f. 89, 89 v, 119 v, 134. ⁶⁶ RCL. 6 f. 723 v; 8 f. 738. ⁶⁷ RCL. 16 a. f. 245 v. ⁶⁸ RCL. 17 f. 138 v; 18 f. 289 v, 290. ⁶⁹ RCL. 26 f. 312, 313; 37 a. f. 187 v; 46 f. 192 v, 339 v; 49 f. 548 v, 992 v.

a) Stanisław w 1567 r. sprzedał swój dział w R. Sul. i Troj. bratu Walentemu za 40 grzywien; b) Wojciech, zapewne identyczny z Wojciechem Matko Rożycim, sprzedaje swój dział w 1570 r. również bratu Walentemu za 50 grzywien, a w 1571 r. żona jego, Agnieszka Rożycka, córka Jana Magółka z R. Troj., za zgodą męża i brata rodzonego, Feliksa Rożyckiego, zastawia swą łękę w R. Sul. Janowi Dąbrowskiemu; c) Jan w 1573 r. sprzedaje swe posiadłości w R. Sul. i Troj. bratu swemu Walentemu, a w r. 1577 r. całe swe posiadłości tamże bratu Jakóbowi (widać poprzednia transakcja upadła); d) Jakób został zabity w 1579 r. w Uniejowie przez Stanisława Zaleskiego; e) Walenty w 1576 r. sprzedaje swe posiadłości po ojcu we wsiach R. Sul, R. Troj., Włodki i Poświętne (części R. Troj.) za 800 złp. Janowi Dąbrowskiemu z Chrzastowa W., a w 1579 r. kupuje od Lucji Brudnowskiej za 300 złp. cały jej dział wsi Brudnówko w pow. szadkowskim ⁷⁰. W 1576 r. w księgach poborowych jest Walenty Rożycki jeszcze wymieniony jako jeden z trzech właścicieli R. Sulimowych, a obok niego, zgodnie z powyższem, jako drugi właściciel jest wymieniony Jan Dąbrowski ⁷¹.

c. d. n.

Edward Taylor.

⁷⁰ RCL. 51 f. 1174 v; 54 f. 61, 1241 v; 55 f. 1199 v; 57 f. 253, 478; 60 f. 870 v; 62 f. 352 66 f. 257, 644 v, 646, 648 v ⁷¹ Pawliński, Źródła dziejowe, I. c.

Sprawozdania i Recenzje.

Biesiadecki Franciszek: Herb królewskiego miasta Rohatyna. Kronika powiatu rohatyńskiego. R. VI. (1933) nr. 4.

Mała rozmiarami, ale gruntowna pod względem wyczerpania źródeł, rozprawka, zawiera omówienie genezy herbu tego miasta oraz przegląd rozwoju jego pleczęci. Rohatyn należy do niewielu miast w Polsce, które posiada nadanie specjalnym przywilejem herbu własnego wzgl. prawa używania pleczęci z godłem. Przywilejem bowiem nadanym w r. 1415, dziedzic Filipowic Wołczko Przesłużyc, nie tylko zamienił swą posiadłość na miasto, nazwał ją Rohatynem i lokował na prawie magdeburskiem, ale nadał również godło, jakiego ma miasto używać na swych pleczęciach. Herb ten przedstawia pół rogu jelenia i literę R.

Zygmunt I, potwierdzając w r. 1535 różne przywileje miastu, zezwolił na używanie nadanego już dawniej godła, ale z tą zmianą, że zamiast litery R wprowadził literę B (pierwszą literę imienia królowej). Autor zaznacza przytem, że takie zmiany w heraldyce są znane.

Szczegół o zmianie litery w herbie znany est jedynie z odpisu przywileju w Metryce koronnej, oryginał bowiem, zachowany do dnia dzisiejszego, właśnie w miejscu *questionis* jest mocno uszkodzony. Otóż nie zaszła tu prawdopodobnie zmiana litery, ale błąd dokonany przy wpisie

przywileju do Metryki koronnej. Rozprawka zaopatrzona została w dobre podobizny pieczęci rohatyńskich z różnych okresów.

Z. Wdowiszewski.

Dwie nowe publikacje genealogiczne. Niedawno ukazały się na rynku księgarskim dwie nowe publikacje z zakresu genealogii. Są to prace: *Stanisława Łozy* „Rodziny polskie pochodzenia cudzoziemskiego osiadłe w Warszawie i okolicach“ t. III, i *Kazimierza Reychmana*: „Szkice genealogiczne“ I, omawiające genealogie rodzin pochodzenia żydowskiego. Omówienie tych prac odkładamy do następnego numeru Miesięcznika.

Z. W.

W sprawie kontynuowania wydawnictwa „Kronika polskich rodów szlacheckich...“ ś. p. K. Pułaskiego.

Rękopis „Kroniki polskich rodów szlacheckich Podola, Wołynia i Ukrainy“ w opracowaniu ś. p. Kazimierza Pułaskiego, został ofiarowany bezinteresownie Wołyńskiemu Towarzystwu Przyjaciół Nauk przez syna autora, p. ministra Fr. Pułaskiego.

Rękopis zawiera 144 monografie, z których 64 były ogłoszone drukiem w t. I „Kroniki“, wydanym przez autora przed wojną. Pozostałe dotyczą następujących rodzin: Baybuzowie-Hrybu-

nowicze, Blerzyńscy, Bilińscy, Bobrowie-Plotrowiccy, Bohdaszewscy, Borejkwie, Bratkowscy, Burzyńscy, Bykowscy, Chołoniewscy, Chwalibogowie, Czajkowscy, Czarnomscy, Czermińscy, Czerwńscy, Darowscy, Dąbrowscy, Dobromirscy, Dubiccy, Dzierżkwie, Gadomscy, Głżyccy, Golscy, Gołyńscy, Gołyńscy, Grocholscy, Grozowie, Grujowie, Hańscy, Harsdorfowie v. Enderndorf, Hoscy (Hojscy), Humieccy, Jacimirscy, Jakubowscy, Jakubowscy, Jarmolińscy, Jaroszyńscy, Jurjewicze, Ilińscy, Kaczkowscy, Kawleccy, Klukowscy, Kordyszowie, Krassowscy, Krugerowie, Kumanowscy, Leśniewicze, Lipińscy, Lipkowscy, Lubowidzcy, Łażnińscy, Madejscy, Makowieccy, Makowieccy, Makowscy, Mazarakowie, Michalscy, Niemirycze, Ollzarowie, Orańscy-Woynowie, Padlewscy-Skorupkowie, Plaseczyńscy, Podfillipscy, Ponlatowscy, Potoccy, Różyccy, Sadowscy, Sadowscy, Sobańscy, Sroczyccy, Stachórscy, Starzyńscy, Świejkowscy, Świrscy, Szaszkiewicz, Szepingowie, Witostawscy, Woronicze, Zalescy, Żurakowscy.

W zamiarach Towarzystwa leży wydanie całości, co jest zresztą warunkiem, postawionym przez p. min. Pułaskiego. Byłyby zatem wydane ponownie także monografie z t. I, wszystkie zaś w porządku alfabetycznym. Zasadnicza decyzja zapadła, kiedy jednak Towarzystwo będzie mogło przystąpić do druku, narazie ustalić się nie da. Gdyby można byłoby liczyć na udział finansowy (w formie przedpłaty) zainteresowanych rodzin, niezawodnie oddanie Kroniki do druku byłoby znacznie przyspieszone. Poruszam tę sprawę w myśl, że może członkowie PTH. zechcą się w tej materii wypowiedzieć, względnie ze mną skomunikować. Adres mój, ulica Mickiewicza 5 w Łucku.

Józef Śleszyński.

Kuczyński Stefan Marja: Sine wody. (Warszawa 1935, odbitka z Księgi ku czci Oskara Haleckiego, wydanej w XXV-lecie jego pracy naukowej nakładem uczniów).

Doskonała rozprawa, mająca za zadanie dowieść, jak to sam autor na 58-ej str. wyraża „że sprawa podolska nie miała nic wspólnego z sino-wódzką wyprawą Olgierda, że część zachodnią Podola opanował Kazimierz Wielki, część północno-wschodnią, bez pomocy litewskiej, a w porozumieniu z miejscową ludnością (a być może i Tatarami) — Korjatowicze ... całość (zaś) wielkiego Podola (pod którym to mianem rozumiano później i wybrzeża morza Czarnego), a więc i jego część południową — dopiero po r. 1397 Jagiełło i Witold”.

Autor rozpoczął swą pracę drobiazgową ana-

lizą odnośnych ustępów kroniki Strykowskiego, robiąc tem poważny wyłom w utartej praktyce najnowszych czasów, która kazała posilkować się Strykowskim tylko z największą ostrożnością i w braku innych źródeł. P. Kuczyński dowiódł na przykładzie, że Strykowski był po swojemu bardzo sumiennym i skrupulatnym kompilatorem, który prawdę czasami wypaczał, kiedy się przyszło godzić „przeważnym dowcipem” sprzeczne wiadomości, zaczerpnięte z różnych źródeł. Stąd wniosek, że odpowiednio sprawdzone wiadomości, zaczerpnięte u Strykowskiego, mogą przedstawiać wartość rzeczywistą, jako pochodzące ze źródeł, które częstokroć do nas nie doszły (że zacytuję tu młmochem tylko kodeks zasławski kroniki wołyńskiej, przedstawiający duże warjanty w stosunku do kodeksu ipatjewskiego).

P. Kuczyński przejrzał, bodaj, całą literaturę, dotyczącą zajmującego go przedmiotu, a więc literaturę rosyjską, ruską i polską, i zanalizował je porównawczo, co dało odpowiednie tło dla omawianego przez niego zagadnienia. Wybitnie dodatnio wypadły u niego zestawienia porównawcze odnośnych tekstów kronikarskich i bardzo subtelna, a trafna, ich analiza.

Z punktu widzenia heraldyki i genealogji praca jego interesuje nas z dwóch względów, a mianowicie z powodu rozgraniczenia, jakie p. Kuczyński przeprowadził pomiędzy pojęciami małego, wleśszego i największego Podola w ciągu XIV i XV wieków, oraz z powodu, szeregu spostrzeżeń, jakie poczynił w stosunku do Korjata i Korjatowiczów oraz przejścia na Podole tych ostatnich.

Autor bowiem rozróżnia trzy pojęcia Podola, istniejące równolegle, i dochodzi do przekonania, że władanie tak zwanem małym Podolem, czyli zachodniem, przez Kazimierza Wielkiego nie wyklucza możliwości współczesnego władania Korjatowiczów Podolem na wschód od Zbrucza. Też swoją autor popiera cytatai z kronik i nadsza. Poza tem jednak stwierdza p. Kuczyński istnienie trzeciego pojęcia o Podolu, w którym się mieściły obok Podola małego czyli polskiego i Podola wschodniego czyli Korjatowiczowskiego, olbrzymie obszary, ciągnące się od Multan aż po Don i sięgające na południe morza Czarnego i Krymu.

A chociaż autor powstanie tego pojęcia kładzie na lata po 1397 r., co mojem zdaniem, jest niesłuszne (postaram się to udowodnić na innem miejscu), pozwala nam to jednak zrozumieć, gdzie mógł panować i kim mógł być ów Borys, książę Podolski, który 1377 r. złożył hołd koronie węgierskiej, na co ostatnio zwrócił naszą uwagę prof. Halecki w arcyciekawej rozprawie p. t.

„Przyczynki genealogiczne do dziejów układu krewskiego“, drukowanej w zesz. 7/8 „Miesięcznika Heraldycznego“ za r. 1935.

Co się tyczy Korjata i Korjatowiczów, to p. Kuczyński przypuszcza, że, jeżeli nie sam Korjat, to jego synowie „musieli reprezentować jakąś opozycję (może opowiedzieli się za Jawnutą), skoro wicher dziejowy przerzucił trzech na dalekie pola południowej Rusi, czwartego na Węgry (Fedor nie utrzymał się w Nowogrodzku, być może, tylko krótko w Homlu) i tylko Semen został na Swiśtoczy, zaś Dymitr oparł się aż na moskiewskiej służbie“. (str. 26—27).

Hypoteza taka jest rzeczywiście kusząca. Nie mamy jednak prawa jej stawiać z dwóch względów: 1) w żadnym źródle nie jest wspomniane, aby Korjat opowiedział się po stronie Jawnuty, ani też, aby jego dzielnica została mu odebrana za życia, 2) to, co wiemy zarówno o nim, jak o jego synach, nie pozwala nam wnosić, aby kiedykolwiek znajdowali się w opozycji do władzy centralnej. W 1349 r. Olgierd wysłał dwóch Korjatowiczów: Semena i Aleksę w poselstwie do chana krymskiego Dżanibeka. W 1350 r. wykupuje ich z niewoli moskiewskiej. W 1352 r. zarówno Jerzy Korjatowicz jak i sam Korjat występują wyraźnie po stronie litewskiej. W 1358 r. Aleksa Korjatowicz jest wyznaczonym przez Kiejstutę na komisarza do granic z Mazowszem, a to za zgodą Olgerda, Jawnuty, Korjata, Jerzego (Narymuntowicza) i innych książąt litewskich.

Nie tylko Korjat i jego synowie występują solidarnie z resztą książąt litewskich, ale nadto wybierani są do misji, wymagających specjalnego zaufania, jak poselstwo do chana, lub ustanowienie granic, do których to misji nie wybieranoby chyba ludzi skompromitowanych politycznie. Dymitr wprawdzie przeszedł na stronę moskiewską, ale był żonaty z siostrą panującego wielkiego księcia moskiewskiego, a przed ślubem i on niewątpliwie brał udział w walce książąt litewskich przeciw Polsce o panowanie nad dziedzictwem Romanowiczów wołyńskich, czego sam jego tytuł „Wołyński“ dowodzi. Wreszcie, czterech Korjatowiczów ginie nad Worskłą w obronie interesów państwa litewskiego. A chociaż wszystkie tu przytoczone dowody są nieco późne i nie przesądzają o stanowisku Korjata w 1345 r., tem nie mniej trudno przypuszczać na ich podstawie, że on sam czy jego synowie mogli kiedykolwiek znajdować się w opozycji do istniejącego regim'u.

Sądziłbym raczej, że Korjatowicze przeszli z początku na Wołyń, później zaś na Podole, powołani przez Lubartę, który szukał pomocni-

ków do walki z Polską i Węgrami, która to walka konsumowała wielu ludzi. Młodzi Korjatowicze ze swemi drużynami jaknajbardziej nadawali się do tego celu.

A obok nich, zresztą, widzimy napływających dwóch Narymuntowiczów: Jurja i Danilę; w 1352 r. skonstatować możemy współudział w tej walce i Jawnuty i Kiejstutę, a w 1377 r. obok wyżej wymienionych figuruje wzięty do niewoli nieznany nam dotychczas bliżej Klejstutowicz i Borys książę Podolski, odnaleziony przez prof. Haleckiego w wyżej wymienionej jego ostatniej pracy, którego osobą zając się nam wypadnie na innym miejscu, wreszcie, między innymi i Fedor—syn Olgerda.

W miarę zaś, jak ci nowi książęta rozszerzali swe władania na spornych terenach i dalej ku południowemu wschodowi, wchodzili oni w kontakt z Tatarami, od których trzeba się było zabezpieczyć chociażby za cenę stosunku lenniczego do Polski, względnie do Węgier.

Że zaś ci wszyscy Korjatowicze podolscy nie wrócili następnie po śmierci ojca do swoich dzielnic nowogrodzkich, o ile wogóle takowe wydzielonemi im zostały jeszcze za życia ojca (co moglibyśmy przypuszczać wobec faktu wydzielenia Semena i Aleksy), w tem również nie możemy upatrywać nic dziwnego, dzielnice te bowiem z konieczności musiały być drobne i w ubogiej ziemi, która z bogatym Podolem nie mogła wytrzymać konkurencji. Tych litewskich sched po ojcu być może sami się zrzekli, być może również doszło pomiędzy nimi a władzą centralną do bliżej nam nieznanej transakcji, która poniesione tam straty wyrównywała.

Jak nie bądź, mogło się wszystko obejść i najprawdopodobniej obeszło bez gwałtu ze strony władzy centralnej i bez ruchu opozycyjnego ze strony samych Korjatowiczów. Najbliższą prawdy wydaje mi się hipoteza, że Korjatowicze, wszedłszy w zależność lenną od Polski, a później Węgier, tem samem zrzekli się swoich praw dziedzicznych do ziem litewskich, w zamian za co pozostawiono ich ze strony Litwy w spokojnem władaniu Podolem.

W rozumowaniu swoim o opozycyjnem stanowisku Korjatowiczów względem władzy centralnej p. Kuczyński opiera się, pomiędzy innymi, na tradycji, według której Fedor Korjatowicz byłby już na Węgrzech przedtem, zanim objął Podole, przyczem w odsyłaczu powołuje się na Wolffa. Nie bierze jednak pod uwagę szanowny autor korektywy, wprowadzonej przez prof. Haleckiego (Dzieje Unji 1,107 przyp. 2), którą i ja uwzględniłem w swojej pracy, a z której zdawałoby się wypływać, że Fedor był na Węgrzech

przed śmiercią ojca, po nastąpieniu której dopiero powrócił na Litwę do Nowogródka (lub jego części) i Homla.

Wszystko to, zresztą, stanowił kompleks zagadnień, domagających się nowego drobiazgowego opracowania. P. Kuczyński wniósł ze swej strony do całej tej sprawy parę nowych spostrzeżeń, niesłychanie ważnych z punktu widzenia historii Korjatowiczów i roli, jaką ci ostatni odegrali w dziejach Litwy i Rusi. Z punktu widzenia czysto historycznego rozprawa jego precyzuje w sposób, mojem zdaniem, definitywny respektywne role Olgerda i Witolda w stosunku do Podola oraz wnosł nowe walory do oceny polsko-łitewskiego sporu o tę ziemię.

Dr. Józef ks. Puzyna.

Szpytkowskyj I: Rid i herb Szeptyckich. „Bohosłowja“. Naukowy kwartalnik. Lwów, 1933, str. 97—100 i 186—217; 1934, str. 27—44, 162—179 i 262—273.

W „Bohosłowju“ — bardzo starannie redagowanym organie grecko-katolickiego Teologicznego Towarzystwa Naukowego we Lwowie, ukazała się w ciągu ostatnich dwóch lat praca p. Szpytkowskiego, dotycząca rodziny Szeptyckich, ściślej mówiąc ich herbu. Jak nas przed dwoma laty, gdy praca szła do druku, informował jej autor, to co ukazało się drukiem, jest tylko częścią o wiele szerzej zakrojonej rozprawy, która obejmuje także genealogię Szeptyckich. Część genealogiczna pracy pozostała w rękopiśmie w tece autora. W świetle tej uwagi zrozumiałem staną się liczne odsyłacze autora do części II genealogicznej i do genealogicznych tablic, pisane wtedy, gdy autor liczył na druk całkowitej pracy, a nie jej pierwszej jedynie części.

Opublikowana praca rozpada się na części: I historyczną, II teoretyczną i III systematyczną, z licznymi podtytułami w części teoretycznej, przez co praca na przejrzystość nie zyskuje.

Część historyczna, będąca właściwie informacyjnym wstępem, podaje w skrócie dzieje Szeptyckich, dzieje przemian, jakie oni przechodzili pod względem klasowym, narodowościowym i wyznaniowym, przyczem autor wymienia poszczególnych przedstawicieli rodziny, którzy odegrali pewną rolę jako duchowni, wojownicy etc. Tę część pracy oparł autor głównie na Żychlińskiego Złotej księdze szlachty polskiej oraz na Kosińskiego Przewodniku heraldycznym, a więc dziełach o wątpliwej wartości, a nadto na jakichś zapiskach hr. Jana Szeptyckiego (* 1836, † 1912), przechowywanych w przybickim archiwum Szeptyckich, o których war-

tości trudno coś orzec, nie wiedząc skąd hr. Jan czerpał do nich wiadomości.

W tym wstępie historycznym podał autor w dłuższym cytacie zapisiskę heraldyczną z roku 1469, z akt ziemskich przemyskich wyjętą, a zawierającą oczyszczenie szlachectwa Szeptyckich, przyczem Fedor de Szeptylce wywodzi swoje szlachectwo z herbem, przedstawiającym księżyc z dwoma gwiazdami czyli z herbem Sas. Jest to pierwsza źródłowa niebudząca wątpliwości wiadomość o Szeptyckich i ich herbie i ona powinna była posłużyć autorowi za punkt wyjścia w jego rozważaniach. Pozatem wstęp nie posiada żadnej głębszej wartości. Nie możemy jednak pominąć jeszcze jednej rzeczy, a mianowicie, iż autor w przypisach wyprowadza powinowactwa Szeptyckich z domami panującymi jak nprz. via Kosseccy, Lipsy, Liniewscy, Romanowscy, Snopkowsy, Soblescy — ze Stuartami i Bouillonami, czyli bawił się w rzeczy, które są dobre dla ludzi osobliwie w tem zainteresowanych, a szukających nawet całkiem urojonych byle tylko olśniewających koligacji, a które zupełnie nie licują z poważną pracą, za jaką chcemy uważać omawianą rozprawę p. Szpytkowskiego.

Na wstępie do części teoretycznej autor podaje opis herbu szlacheckiego i hrabiowskiego rodziny Szeptyckich, a następnie zastanawia się nad nazwą herbu i jej pochodzeniem i, zestawiając głosy i teorie polskich heraldyków w tej kwestii, przychodzi do przekonania, iż można dla tego herbu przyjąć nazwę herb Szeptyce i tę nazwę objaśnia hydrotopograficzną teorią.

Mianowicie na wschodzie ludzie więcej nazywają części rzeki, w których woda, przewalając się po ławach kamieni, szumi głośnie — szypolami albo szeptycami. Potok Wiszeńka, płynący przez wieś Szeptyce w powiecie rudeckim, płynie następnie popod pagórkem, noszącym również nazwę Szeptyce. Autor nazwę tego pagórka wyprowadza od takich szeptyc na potoku Wiszeńka i przyjmuje iż stąd poszła nazwa całego osiedla, a potem rodziny i jej herbu.

Następuje znów zestawienie całej polskiej literatury heraldycznej poto, by przyjść do przekonania, że pierwszy Okolski w „Orbis polonus“ wspomina o herbie Szeptyckich, zwąc go zresztą Pobogiem.

W dalszym ciągu autor, opierając się na tem, że żaden heraldyk polski nie dał wyjaśnienia genezy herbu Szeptyckich, oraz na całym szeregu mało przekonujących argumentów, jako to — że herb ten niema zawołania, że ma rzadką formę pluralitantum, że występuje na błękitnym polu, gdy większość polskich herbów występuje na polu czerwonym, że nie posiada żadnej legendy, tło-

maczącej jego powstanie, że u polskich autorów zjawia się dopiero w XVII wieku i t. p., — przychodził do tego przekonania, iż herb Szeptyckich nie należy do polskiego systemu heraldycznego, i miejsce dla tego herbu znajduje w ruskim systemie heraldycznym, a mianowicie zalicza ten herb do grupy cyryliczno-alfabetycznych znaków pieczętnych a potem herbowych.

I tutaj autor natrafia na dwie trudności.

Pierwsza ta, iż nie znamy żadnego takiego wizerunku omawianego herbu, na którym na tarczy tego herbu czy w jego klejnocie, występowałyby chociaż ślady wyobrażeń, zaczerpniętych z alfabetu cyrylicznego.

Autor więc, przy pomocy długich i zawitych wywodów, przedstawia jak to z liter powstały podkowa, krzyż i strzała, które dzisiaj widzimy na herbie Szeptyckich. Droga zaokrągleń i ligatur z litery П (p) powstała — podkowa, z litery Ш (sz) — krzyż, a w końcu z litery Т — strzała. Trzy te litery, czytane sposobem wertykalno-horyzontalnym, dają prawie w całości wyraz „sz(e)pt”, a więc nazwę herbu, względnie nazwę do niej zbliżoną. Ostatecznie więc wszystkie te wywody doprowadzają autora do wniosku końcowego, iż herb Szeptyckich jest dawnym, indywidualnym herbowym znakiem ruskiego heraldycznego systemu, na cyryliczno-alfabetycznym podłożu wyrosłym.

Lecz jest jeszcze i druga trudność, a mianowicie, iż w 1469 roku Fedor de Szeptytce wywodzi się z herbem luna cum duabus stellis, zaś w 1552 roku Kuźma de Kałnochwostry, a więc też z tej samej rodziny, podaje, że jest „de clenodlo et armis Vilcekossy et duabus crucibus et luna proclamationis Na pole”.

Otóż autor rozprawia się z temi dwoma zaskakami w sposób bardzo prosty — półksiężyc to zaokrąglone П, a dwie gwiazdy czy też dwa krzyże to litery Ш i Т odpowiednio zreformowane. Pozostaje jeszcze nazwa Wilcekossy, która wedle autora jest prosto wymysłem kancelisty, który ją poddał Kuźmie.

Pracę kończy część systematyczna, przedstawiająca jak w poszczególnych fazach rozwoju herb wyglądał.

W pracę swą włożył autor bardzo wiele rzetelnego trudu, który w pełni doceniamy.

Niestety — zamiast trzymać się ściśle źródeł i na ich podstawie starać się zbudować całą swą konstrukcję, autor poszedł na ponętą hipotezę, której na zasadzie nagromadzonych przez autora argumentów przyjąć nie podobna, są bowiem i te argumenty nie potwierdzeniem tej hipotezy, lecz raczej zdania L. Wyrostka (Ród Dragów-Sasów, R. H. XI. 117, 143), które w pełni po-

dzielamy, iż zgodnie z zapiską heraldyczną z 1469 roku byli Szeptyccy zwykłymi Sasami, który to herb zarzucił na korzyść znaku własnego, jak to uczyniło i tyle innych rodzin.

Emil Bielecki.

„Kwestja tytułów rodowych i szlachectwa według prawa polskiego”.

Referat Dra Jerzego Pogonowskiego.

W dniu 7 listopada b. r. w Polskim Instytucie prawa administracyjnego w Warszawie wygłosił radca Dr. Jerzy Pogonowski referat pod powyższym tytułem.

Prelegent oparł uwagi swe w części historycznej na artykule własnym o legitymacji szlacheckiej po rozbiorach („Miesięcznik Heraldyczny”, 1932 Nr. 12 R. XI str. 215—7) i na artykule sen. Ign. Balińskiego p. t. „Tytuły i szlachectwo a konstytucja” („Kurjer Warszawski” Nr. 218 z dnia 11.VIII.1935 r. str. 6 i 7). Dr. Pogonowski stanął na stanowisku, że termin „nie uznaje” („Rzeczpospolita Polska nie uznaje przywilejów rodowych ani stanowych, jak również żadnych herbów, tytułów rodowych i innych...” w art. 96 Konstytucji marcowej oznacza jedynie dés-intéressement ustawy zasadniczej polskiej i cofnięcie ochrony prawnej w stosunku do szlachectwa i tytułów rodowych, nie oznacza zaś stanowczo ich zniesienia, ani zakazu ich używania. Późniejsze przepisy odnośne, zdaniem prelegenta, nie wprowadziły zasadniczych różnic w tej mierze, przemilczenie zaś przedmiotu art. 96 wśród artykułów nowej Konstytucji obowiązującej można interpretować jako cofnięcie powyższego „nie uznawania”. W wywołanej dyskusji wypowiadano różne opinie; a więc z jednej strony, że np. „zakaz” 1-ej konstytucji, nie powtórzony przez następną, przestaje obowiązywać, lecz „nie uznawanie” — nie. Z drugiej strony kwestjonowano słuszność takiej tezy. Uznano, że de lege lata nie potrzeba rebus sic stantibus pozwolenia Prezydenta Rzplitej na przyjęcie tytułów zagranicznych. Przeprowadzono zestawienia prawa odnośnego polskiego z obowiązującym ustawodawstwem zagranicznym, w szczególności powojennym. Uznano też, iż stwierdzenie przez władze samorządowe (np. Tymczasowy Wydział Samorządowy w likwidacji we Lwowie) pochodzenia szlacheckiego petentów stwierdzają tylko stan fakt historyczny, co jest dopuszczalne. Zastanawiano się nad brakiem zaczątku prawnego szlachectwa dzieci, urodzonych po konstytucji R. P. z 1921 r., jako nie mających „ius ad rem”, choć również podkreślono pełną ogłębność terminu „nie uznaje” z art. 96, mogącego być co najwyżej quasi — zakazem. Przemilczenie treści tego ar-

tykułu w Konstytucji nowej ma rzekomo być wynikiem woli śp. Marsz. Piłsudskiego, dbałego o walory tradycji. Wobec współczesnego zainteresowania się tytułami mogłaby stać się aktualną sprawa erekcji odpowiedzialnego w tej mierze urzędu w Polsce, jak to już się stało podobnie w Czechosłowacji. (Ruch genealogiczno-heraldyczny wzmógł się bowiem w Polsce, jak tego dowodził tak bibliografja, jak i rejestracja urzędowa związków rodzinnych). W sprawach stypendjów szlacheckich znaczenie decydujące winna mieć wyraźna wola fundatorów; sprawy te wymagają jednakże jeszcze precyzyjnej regla-

mentacji. De lege ferenda powinno się w Polsce uznawać zarówno szlachectwo, udowodnione urzędowo, jak i naukowo (dowody bowiem urzędowe i naukowe niezawsze się pokrywają), t.j. bez uwzględnienia przerw, spowodowanych przyczynami fiskalnymi czy tym podobnymi.

W dyskusji zabierali po kilkakroć głos pp.: prof. dr. Tadeusz Hillarowicz, sen. Ignacy Balliński, Zdzisław hr. Grocholski, konsul Kleszkowski i prelegent, którego referat jest skrótem większej, wykańczanej obecnie pracy z zakresu „prawoznawstwa szlacheckiego” („jurisprudence nobilitaire”).

Członkowie Polsk. Tow. Heraldycznego.

Przystąpili w charakterze Członków Zwyczajnych do Oddziału Warszawskiego z dniem 1 stycznia 1935 r.

wpłacając wpisowe 5 zł. (do Zarządu Głównego P. T. H.):

de Castellane B. K. — Mentona, willa Pamela — Francja.

Kowalewski-Dołęga Jerzy — Kąlisz, ul. Piłsudskiego 15.

Kowerski Jan — Katowice, ul. Kochanowskiego 18 m. 3.

Składkę członkowską za rok 1935 wpłacili po 24 zł.:

Do Oddziału Warszawskiego: Borkiewicz Seweryn (12 zł.), de Castellane B. K., Kowalewski-Dołęga Jerzy, Kowerski Jan (19 zł.), Krzyżański Bolesław, Młochowska Julia (1 za 1934 r.), Theodorowicz Leon.

Przypominam i bardzo usilnie proszę p.p. Członków P. T. H., o łaskawe przeczytanie załączonych czerwonych upomnień i natychmiastowe wpłacanie zaległych składek za lata ubiegłe i za rok 1935 w wysokości 24 zł. na konto P. K. O. 21.621 P. T. H. Oddz. Warsz.

Jerzy Odrowąż-Pieniążek
Skarbnik P. T. H.

K O M U N I K A T.

Dnia 9 grudnia 1935 r. o godz. 18-ej, a w drugim terminie o godz. 18.30, odbędzie się w sali Biblioteki ord. Zamoyskiej w Warszawie, ul. Żabia 4, doroczne **Walne Zgromadzenie członków Polskiego Towarzystwa Heraldycznego.**

Na porządku obrad:

1. Sprawozdanie Zarządu z działalności P.T.H. za r. 1934/5.
2. Wybory Zarządu Głównego i Komisji Rewizyjnej na r. 1935/6.
3. Wolne wnioski.

Résumés français des articles.

Inscriptions héraldiques du palatinat de Łęczyca au moyen âge par le Dr. T. Piotrowski et le Dr. Z. Wdowiszewski.

Suite et fin de la série, comprenant quatre inscriptions de la fin du XV-e siècle, suivies de tables alphabétiques des noms de personnes et de localités ainsi que des noms d'armoiries.

Les origines des Rożycki par le professeur E. Taylor.

Généalogie des propriétaires de Rożyce Sułmowe depuis 1386 jusqu'à la fin du XVI-e siècle

Redaktor naczelny i odpowiedzialny: Oskar Halecki, zastępca: Zygmunt Wdowiszewski.
Członkowie komitetu redakcyjnego: Stanisław Kętrzyński i Józef ks. Puzyra.
Wydawca: Oddz. Warsz. Pol. Tow. Herald. w osobie S. Kętrzyńskiego.